

Om Jyttes Forhold til Dihmer havde Meta haft en Anelse siden hin Aften, da han paa Dødslejet sendte hende den mærkværdige Hilsen. Kort efter havde Jytte tilskrevet hende et lige saa besynderligt Brev, hvori hun bad om nøjagtig Underretning om Dihmers sidste Dage, hans Død og Begravelse. Under sit Ophold her havde hun ogsaa været paafaldende stille. To Gange havde hun besøgt Dihmers Grav, men direkte havde hun aldrig tilstaaet noget om et fortroligt Bekendtskab, og Meta havde ikke villet spørge.

Nu vidste hun fra andre, at Jytte siden Skilsmissen havde levet et Skinliv i sit tidligere Hjem — »den gamle Stue,« som hun med mærkelig Ensformighed havde kaldt det i sine Breve. Hun modtog ingen, hilste efter Sigende knap paa sine Bekendte, naar hun mødte dem paa Gaden eller i en Sporvogn. Hun var ganske gaaet op i at passe sit Barn, som hun gjorde sig saa megen forgæves Umage for at komme til at holde rigtig af. Ogsaa hendes Udseende havde allerede sidste Sommer forandret sig meget. Den svære Fødsel havde naturligvis gjort sit. Hendes dejligt gyldne Hudfarve var bleven gusten, Øjnene matte. I hendes Væsen var der en egen Blanding af noget udslukt og brændende uroligt. Skønthun anstrengte sig for at synes tilfreds, og i Virkeligheden var taknemlig for Gæstevenskabet, havde det været let at se, at hun ikke befandt sig vel her,